

Słowo na niedzielę 19 stycznia 2020 roku- II Niedziela Zwykła

(Iz 49,3.5-6; Ps 40,2.4ab.7-10; 1 Kor 1,1-3; J 1,29-34)

Sługa Boży- Mesjasz- jest światłością dla pogan, aby zbawienie dotarło aż do krańców ziemi. Paweł jest apostołem Jezusa Chrystusa. Duch Święty spoczął na Jezusie- Synu Bożym. Jezus przyszedł, aby pełnić wolę Bożą.

Izrael został wezwany, aby być sługą Pana i objawiać Jego chwałę. Przez świadectwo życia zgodnego z Bożą nauką, naród wybrany miał ukazywać światu mądrość Bożego Prawa. Izrael nie okazał się jednak wystarczająco wierny. Bóg powołuje więc i posyła innego sługę, który otrzymuje misję pojednania z Nim zagubionego ludu oraz zanieśienia zbawienia całemu światu. Ten sługa odnowi dzieło Mojżesza, przez którego Bóg wprowadził Izraela do Ziemi Obiecanej i rozdzielił między plemiona ziemię pogan. Powołanie Sługi ma na celu przede wszystkim wstawienie Boga, objawienie i powiększenie Jego chwały. Pierwszym zadaniem Sługi jest praca nad Izraelem. Chodzi o jego powrót w znaczeniu dosłownym, o scalenie i zjednoczenie narodu i sprowadzenie rozproszonych z odległych krain. Oprócz tego chodziło też o duchowy powrót narodu do Boga, jego nawrócenia- przyprowadzenie do Boga, skupienie wokół Boga. Sługa zgromadzi najpierw ocalałą Resztę i „rozproszone owce Izraela”, które schodzić się będą ze wszystkich stron świata. Sługą Boga jest Mesjasz.

Psalm 40 jest złożony z dwóch części: hymnu i lamentacji. Pierwsza część Psalmu jest pieśnią dziękczynną za ocalenie. Wybawiony z wielkiego niebezpieczeństwa, Psalmista wysławia wielkość Boga i dokonanych przez Niego cudów, a z wdzięczności za doznane łaski wyraża gotowość wypełniania woli Bożej. W dowód wdzięczności za otrzymane łaski składano zazwyczaj ofiarę dziękczynną, a niekiedy, ją nawet ślubowano. Autor (Dawid) wie, że Bóg bardziej ceni wewnętrzne usposobienie człowieka, wyrażające się w bezwzględnym posłuszeństwie Jego woli, niż zewnętrzną formalność przy składaniu ofiar, bo „lepsze jest posłuszeństwo niż ofiara”. Psalmista głosi też dobrodziejstwa Boże wobec swych współwyznawców. Oceniając swoje życie w świetle słowa Bożego, można pokonać smutek płynący z grzechu i odzyskać

równowagę ducha. Spełnianie woli Bożej przynosi wewnętrzną radość, która znajduje swój wyraz w publicznym świadectwie i dziękczynieniu.

„Apostoł” to tytuł, który Paweł często sobie przypisuje. Nazwa ta oznacza wysłannika i reprezentanta Chrystusa, który przemawia w Jego imieniu. Apostolat jest rezultatem wyboru i powołania przez Boga. Drugim określeniem jest „brat”, które odnosi się do członka wspólnoty chrześcijańskiej. Tak nazywa Sostenesa- współpracownika i prawdopodobnie swojego sekretarza. Paweł pisząc ten list do Koryntian, nazywa ich uświęconych w Jezusie Chrystusie i powołanych do świętości- dosłownie: powołani święci. To określenie „święci” w listach św. Pawła jest używane w odniesieniu do wierzących chrześcijan. W Starym Testamencie ten tytuł przysługiwał narodowi wybranemu i oznaczał izolację od środowiska pogańskiego oraz przynależność do Boga. W Nowym Testamencie świętym ludem Bożym są wszyscy wierzący w Chrystusa, zarówno Izraelici, jak i poganie. Kościół w Koryncie jest częścią wielkiej wspólnoty ludu, który należy do Pana. Tytuł „Pan” nadaje Paweł wywyższonemu Chrystusowi, co jest odpowiednikiem hebrajskiego „JHWH”, a więc Boskiej godności Chrystusa. Następnie Paweł pozdrawia Koryntian i życzy im Bożej łaski i pokoju. Nawiązuje w ten sposób do panujących w tamtych czasach zwrotów grzecznościowych. Izraelici życzyli sobie pokoju, Grecy radości, a Rzymianie zdrowia. „Łaska”- oznacza życzliwość Boga i Jego dary, a „pokój”- szczęście oraz spokój duszy pojednanej z Bogiem przez Jezusa.

Jan Chrzciciel składa świadectwo wobec wszystkich zebranych: „Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata. To On jest Tym, o którym powiedziałem: „Za mną idzie Mąż, który już przede mną się pojawił, bo był wcześniej niż ja”. Ja przyszedłem po to, aby On został objawiony Izraelowi”. Słowo *grzech* użyte w liczbie pojedynczej opisuje niewiarę ludzi, ich błędzeniu, chybieniu celu życia, obojętność lub wrogość względem Boga. Baranka składano w ofierze w celu przebłagania Boga, usprawiedliwienia się przed Nim, pojednania z Nim. Bóg odpowiadał na tę ofiarę przebaczeniem, przyjmował ją jako usprawiedliwiającą i odkupiającą. Bóg podarował światu baranka ofiarnego w postaci swojego Syna, z którym złączył Ducha. Wobec wielu ludzi zebranych nad Jordanem Bóg objawia naturę Jezusa jako Mesjasza- od trzydziestu lat jest w pełni człowiekiem, ale jest też w pełni Bogiem. Teraz On będzie mógł dawać Ducha, zanurzać w Duchu, odnawiać, odradzać, zbawiać

ludzi w Duchu Świętym. Świadećwo Jana Chrzciela przybiera formę oświadczenia. Stało się tak, jak Bóg mu objawił. Mesjaszem Bożym jest Ten, nad którym zatrzyma się Duch Święty w postaci jakby gołębicy. Jan mówi: „Ja to widzę i oświadczaam: On jest Synem Boga”.